

Už je podzim

Když zčervenají jeřabiny, je to znamení, že přichází podzim. Ptáček už vyvedli svoje mladé a naučili je létat. Zvířátkům zase začne vypadávat srst, kterou měli v létě, a začne jim růst nová, mnohem hustší, aby je v zimě lépe zahřívala. Celá příroda se připravuje na zimu a lidé také.

Medovníček se rozhodl, že si natrhá jedlé jeřabiny, aby je do zimy usušil a měl je připravené nejen na čaj, ale i pro ptáčky a zvířátka na zimu. Všichni je totiž mají rádi. Ale to není jen tak na-

jít jedlé jeřabiny. Většinou se k jídlu nehodí, protože jsou kyselé a trpké. Občas se najde strom, který má jeřabiny sladkokyselé. Medovníček to poznával podle lístečků i podle chuti. Vzal košíček a vyrazil na cestu. Potkával zvířátka i ptáčky, na posledních květech sbíraly pyl i včely. Všichni se s Medovníčkem zdravili a prosili ho, aby jim vyprávěl o své cestě k moři. Skřítek jim to rád slíbil, ale pozval je ke své chaloupce až na odpoledne, až bude hotov s prací.

Když se vracel s plným košíčkem, některá zvířátka už na něho čekala. Skřítek rozprostřel jeřabiny na sluníčko, aby dobře usychaly. Posadil se na lavičku a vyprávěl všechny svoje zážitky z cesty i od moře.

„A, Medovníčku, je to pravda, že v moři je voda slaná?“ ptala se sojka. Byla chytrá, ale stále chtěla vědět víc a víc, aby byla ještě chytřejší.

„Opravdu je slaná, sám jsem to na vlastním jazyku vyzkoušel.“

„Jsou u moře také takové lesy jako u nás?“ zajímaly se srnky.

„Kdepak, takové tam nejsou. Ale jsou tam zase jiné stromy, které u nás nerostou,“ ochotně odpovídal skřítek. „Představte si třeba naši jabloň a jak pod ní leží spadaná jablka. Tak takhle tam leží pod stromem pomeranče. Nemůže si každý vzít, kdo jde okolo, ale když poprosíte, rádi vám nějaký dají. Musí se oloupat a pak je sladký a šťavnatý.“

„A opravdu ty naše kukačky létají až přes moře?“ zeptal se jezevec Emil.

„Opravdu. A nejen ony. Přes moře létají i vlaštovičky, špačci, čápi a mnoho dalších. A musí přitom překonávat mnoho nebezpečí. Víte, že jsou země, kde naše vlaštovky i ostatní ptáčky střílejí, nebo je chytají do sítí? Ne kvůli hladu, ale pouze pro svoji zábavu.“

„To je ale ošklivá zábava,“ ozývalo se ze všech stran. „To by se mělo zakázat. U nás hodní lidé ptáčkům pomáhají. Těm, kteří tady přes zimu zůstávají, sypou do krmítek všelijaké dobroty. To

je dobře. A nejen ptáčkům. Také srnkám a ostatní zvěři přináší do krmelců seno, sušené kopřivy, obilí, sůl, kaštiny, žaludy a jeřabiny. Nejpilnější jsou myslivci.“

Bylo toho mnoho, o čem si zvířátka s Medovníčkem povídala. Až najednou se liška Myškolapka zeptala:

„Medovníčku, jak ty to děláš, že se umíš proměnit třeba v kamínek u cesty, nebo v muchomůrku, či v nějaké zvířátko? Proč my ostatní to neumíme?“

2020-10-9 20:35

„Ale umíte, jenom se to musíte dlouho učit. Třeba ty, liško, když se plížíš vysokou suchou trávou, tak tě také není vidět. A když se zastavíš a přestaneš se hýbat, je to, jako kdybys zmizela. Tuhle vlastnost dala příroda všem zvířátkům, aby je chránila. U mne je to trochu jinak. Já vím, kde je v lese kouzelná půlnoční studánka. Kdo se napije její čisté vody, ten se umí proměňovat, nebo není vůbec vidět.“

„Skřítku Medovníčku, že nám prozradíš, kde ta kouzelná půlnoční studánka je?“ žadonili ptáci i zvířátka.

„Nezlobte se, ale neřeknu. Půlnoční kouzelnou studánku nemůže najít každý. Ona se totiž objevuje jenom tehdy, když o půlnoci svítí měsíček. To se u ní potom scházejí lesní víly, tančí a občas se napijí vody ze studánky. Proto jsou neviditelné. Chodím tam a povídám si s nimi. Někdy jsou to i smutné věci. Stačí, když vám řeknu, že lidé nejsou jenom dobří. Jsou mezi nimi i zlí. Někteří kradou, perou se, pomlouvají se, všelijak si ubližují. A teď si představte, že by našli kouzelnou půlnoční studánku a mohli se stát neviditelnými. Raději to ani nechci domyslet.“

Zvířátka pokyvovala hlavou, že tomu všemu rozumějí a že je to pravda. Všichni byli rádi, jak dobrého a moudrého mají mezi sebou skřítku. Ani se nikomu nechtělo domů. Ale první hvězdička,

která se objevila na obloze, všem připomněla, že brzy už bude noc. Medovníček musel ještě uklidit jeřabiny, aby přes noc zase nena-
táhly vlhkost. Jestli bude zítra svítit sluníčko, jistě mu doschnou. Nakonec se všichni rozloučili a vrátili se do svých domovů. Jenom Medovníček zůstal ještě nějakou chvíli na lavičce před chaloupkou. Vdechoval vůni jehličí, pozoroval hvězdy na obloze, poslouchal soví zahoukání a srnčí bekání, radoval se z malého smrčku, který opět povyrostl. Dokonce slyšel i to, jak se občas v nedalekém rybníku vymrsknul kapr nad hladinu. Kdepak, pomyslel si skřítek, nikde není tak hezky jako právě tady u nás. Všude dobře, doma nejlip. A zašel do chaloupky.

Dobrou noc.

Podzimní příhody

Kde jenom se ty barvy berou?“ ptal se sám sebe Medovníček. „Po celý rok jsou zelené a najednou přijde podzim a ony začnou žloutnout a červenat a oranžovět, až oči přecházejí.“

„O čem to mluvíš, Medovníčku?“ zeptala se ho veverka. Seděla na větvi nad skřítkovou chaloupkou a trhala si několik žaludů.

„No přece o listí na stromech,“ odpovídal Medovníček. „Copak to nevidíš? Podívej se na ten dub, vždyť jeho listí má teď úplně zlatou barvu. A což teprve javor. Ten je skoro celý oranžový a čer-

vený. Včera jsem pozoroval děti, jak ty barevné listy sbírají a odnášejí si je domů. Byl jsem zvědavý, na co je potřebují. A víš na co? Druhý den je nesly do školy a tam je malovaly vodovými barvami. To bys čubrněla, jak to umí. Opatrně jsem nahlédl oknem do třídy a paní učitelka tam zrovna dělala výstavu. Jeden výkres krásnější než druhý. Škoda, že to také neumím," posteskl si skřítek.

„No, no, na co bys je maloval, když je máš přímo před sebou na stromech? A zase umíš jiné věci. Člověk nemůže umět všechno a skřítek taky ne.

To je jako kdybych já litovala, že neumím jezdit na lyžích. Na co by mi byly? Důležité je, že umím šplhat po stromech a skákat z větve na větev.“

„To máš pravdu, veverko,“ uklidnil se Medovníček. „Raději si nasbírám nové žaludy, když mi je včera ten hladový Janek sežral. A také ještě usuším pár hub a na pasece nasbírám nějaká semínka, abych měl v zimě co dát ptáčkům do krmítka.“

„Jé, ty máš krmítko pro ptáčky?“ byla zvědavá veverka.

„Ale ne, takové krmítko, jako jsou ve vesnici na zahrádkách, nemám. Tady mi stačí dvě šikovní kůry, které napíchnu na větev proti sobě, a je to. Hlavně aby se na nich ptáčci udrželi a také aby tam nepadal sníh. To úplně stačí.“

Veverka se rozloučila a Medovníček odešel na paseku sbírat semínka z rostlin, než je vítr vyfouká na zem.

„Takhle kdybych měl semínka slunečnice, to by bylo něco. Zasadil bych je tady a sýkorky by měly co zobat celou zimu. No, snad jim je lidé nasypou do krmítek na svých zahrádkách.“

Když přišel skřítek Medovníček k tomu místu, kde myška Eliška zasadila lískové oříšky, zaradoval se. Už z nich byly keříčky a v příštím roce to budou jistě pěkné lískové keře a na nich i oříšky. Umiňoval si, že jich potom několik natrhá a odnese je Elišce i Kulišákovi.

Jak tak chodí po pasece a sbírá semínka, přišel k pařezu, na který svítilo sluníčko, až byl celý prohrátý. Dívá se, dívá, co to na tom pařezu leží, a on to byl had. Po celém hřbetě měl zvláštní kresbu, která připomínala klikatou čáru. Byla to zmije, která si ještě před zimním spánkem vylezla na sluníčko, aby se trochu ohřála.

„Nazdar, nazdar,“ pozdravil ji Medovníček. „Doufám, že mě

nechceš kousnout. Já vím, že máš v zubech jed, po kterém se může i umřít.“

„Ale kdepak, Medovníčku, proč bych tě kousala? Já nikdy nikomu schválně neubližuji. Jenom když na mě někdo šlápne, nebo mě chce chytit, tak se musím bránit. A když mám dost času na útěk, raději každému uhnu z cesty. Teď si ještě naberu trochu slunečního tepla a potom zalezu někam hluboko pod pařez. Zavrtám se mezi kořeny do spadaneho listí a suchého mechu a celou zimu prospím. Až teprve na jaře se probudím a znovu vylezu.“

„I však já vím, že nejsi zlá,“ odpověděl jí Medovníček. „Ale přesto si na tebe děti musí dávat pozor. Hlavně by měly chodit do lesa ve vysokých botách a ne v nějakých sandálech. Potom se jim nemůže nic stát. Ale když už se stane, musí se co nejrychleji dostat k lékaři. A tobě přeji, abys dobře přečkala zimu.“

Zmije poděkovala a protože sluníčko už přestávalo hřát, odplazila se a zalezla pod pařez, který si už několik dnů předtím vyhlédla jako svoji zimní ložnici.

Také Medovníček pomalu dokončil svoji práci a vracel se ke své chaloupce. Ale už z dálky pozoroval, že se tam něco děje. Byla to však jenom liška Myškolapka, s kterou se skřítek dobře znal.

„Byla jsem brzy ráno ve vesnici. Ve všech zahradách se tam

sklízí ovoce. Urodilo se hodně jablek a hrušek, už jsou sladké i švestky. Ty já mám ze všeho ovoce nejraději. Vzpomněla jsem si na tebe a tadyhle jsem ti přinesla pár jablíček.“

Liška ani nečekala, až jí skřítek poděkuje, a hned odběhla hluboko do lesa, kde měla svoji noru.

„No, liška ta jablka určitě neukradla. Tak vysoko na strom jistě nevyskočí. Jestli je sebrala spadlá pod stromem, tak nemůže být tak zle,“ řekl si Medovníček a s chutí se zakousnul do toho nejkrásnějšího červeného jablíčka. I skřítek potřebuje vitamíny a jablka jsou zdravá. Některé babičky v prázdninové vesnici je krájí a suší. Těm sušeným plátkům se potom říká křížaly. Ty když se o Vánocích dají na stůl, to je ale pochoutka. Vždycky se po nich jenom zapráší. Kdepak, naše babičky dobře vědí, co nám chutná.

Medovníček si umínil, že několik jablíček si schová na Vánoce.

Letos si ustrojí vánoční stromek, který mu vyrostl z nešťastného semínka. Ten už několik jablíček na sobě určitě udrží. Jak se tak na smrček dívá, poznal, že mu chybí jedna větvička. „Který ml-soun si tady ukousnul kousek zeleného?“ zahuboval nahlas. Tušil, že to byl asi srnec, protože ti to s oblibou dělají.

Medovníček na nic nečekal a vydal se zpátky na paseku, aby si tam nasbíral náruč prutů. Ty potom zapíchal do země kolem smrčku, až z nich vytvořil plot. „Tak a teď může někdo přijít, ke stromečku se nedostane.“ Potom zašel do chaloupky, našel kus čtvrtky a napsal na ni „Tady roste vánoční stromek – vstup zakázán!“ Nápis připnul na ohrádku. Spokojeně si umyl ruce, potom se ještě celý opláchnul a šel spát.

Tak dobrou noc. Vlastně – uměly byste, milé děti, nama-lovat barevné listy?

2020-10-9 20:37